

CHRISTELIJK VROUWENLEVEN

EIND-REDACTRICE:

MEVR. A. VAN HOOGSTRATEN-SCHOCH, LORENTZLAAN 59, ZEIST

UITGAVE: H. A. VAN BOTTENBURG N.V., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM (C.)

POSTGIRO No. 177182

TELEFOON 43581

GEM. GIRO AMSTERDAM B 5785

IK BEN DOOD GEWEEST

Ik ben de eerste en de laatste en die leef, en ik ben dood geweest en zie ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. Openb. 1: 17 en 18.

Wij leven in den verstikkenden angst voor den dood, vooral in onzen tijd van doorbraak van oud tot nieuw, van versterving om te komen tot herleving.

Of is het geen doodsangst die ons drijft, wanneer we dag en vaak 's nachts peinzen over de materiele dingen? Zullen wij kleeding, voedsel en dekking hebben en houden? Zal het land zijn vrucht geven tot spijsze den eter? Zullen wij arbeid houden voor onze handen en ons hoofd? Wat is de toekomst onzer kinderen, van zóó veel arbeid, die wij in ijver des geloofs hebben liefgekregen.

Is het geen doodsangst te leven in een wereld van haat, van nijd, die verrotting der beenderen is. Is de spot, de schamperheid der tegenstand niet moordend voor ons eigen zieleleven? Nijpt de droefheid je de keel niet dicht, als je kinderen hoort praten over dingen ver boven hun bevassing, napraten wat ze van ouderen hooren; jonge menschen ziet afwijken van den God hunner vaderen, onverschillig over de geestelijke waarden? Je komt uit de kerk, waar wordt het „herkouwen" gevonden, zooals de reine dieren de spijsze herkouwen? Het zijn de vragen van den dag, die als de vogelen het gestrooide zaad oppikken, zoodat het geen wortel schieten kan. Zóó leven wij Christus' lijden mede en Gethsemané waar Hem het bloedig zweet wordt uitgedrukt, zóó is de ontroering uitgewerkt en geesteloos dood blijft ons hart.

De dood, de laatste vijand. Dringt het nu reeds niet diep in ons leven door?

Hoe dood is onze ziel? Hoe tuimelen wij zelf in ons persoonlijk leven onder in koude onverschilligheid, terwijl we toch diep in ons weten, zoo gaan we naar graf en doem!

En nu staat op Paschen Christus voor ons met de zeven sterren in Zijn rechterhand. Zijne gemeenten, die Hij kocht met Zijn bloed en uit Zijn mond gaat een scherp zwaard, twee snijdend, Zijn aangezicht blinkt als de zon.

Hij is het alleen die ons redt uit den greep des doods, Hij veroordeelt, Hij verblindt, maar Hij redt ons!

Johannes viel als dood voor Hem. Gelukkig als ook wij mogen vallen onder Zijn veroordeelende Majesteit!

Dan legt Hij Zijne rechterhand op ons en troost. „Ik ben de eerste en de laatste. Ik ben zelf dood geweest."

De Zoon des menschen kent ons, beter dan een moeder haar kind kent. Om ons streed Hij den bittersten strijd in Gethsemané en aan het kruis. Hij moest en wilde ondergaan door de wrekende hand Gods, om ons op te heffen uit de diepte der verlorenheid, den greep des duivels, den toorn des Vaders.

Welk een troost, te weten dat Hij dood geweest is, een met al Zijn uitverkoren eigendom, één in de diepte der hel.

Als we dit beseffen, hoe zouden wij Hem liefhebben, aanbidden, danken, hoe anders zou ons leven zijn, hoeveel zou minder het aardsche ons verstikken, ontstellen en aftrekken van Hem.

Ik draag de zeven sterren in Mijn rechterhand. Ik zie u gemeente altijd voor Mij als Mijn eigendom waarmede Ik opstond uit het graf. Ik zie u in het verlaten der eerste liefde als Efeze. Ik ken uw verdrukking en lijden en doodsangst als van Smyrna. Ik weet dat gij als Pergamus woont waar de troon des Satans is. Ik doorgrond u als „die van Phyatna zijn, die de diepten des satans niet willen kennen. Ik weet het, o, leden van de Sardes gemeente dat gij den naam, dat gij leeft en gij zijt dood. Ik weet, mijn geliefden in Piladelfra dat gij kleine kracht hebt. Ik ken Laadicia vol lauwheid, die de gestalte der gemeente Gods is in de twintigste eeuw.

Christus leeft. Het moet Paschen worden voor al Zijne leden, die een zijn met hun hoofd in den hemel.

God verlosse ons van den dood in ons sterfelijk lichaam, opdat nu reeds het eeuwige leven in ons hart opbloeie.

JOHANNA BREEVOORT.